

БРАТЯ ГРИМ

СЕДЕМТЕ ГАРВАНА

Превод от немски: Ели Буздрева, 1998

chitanka.info

Един човек имал седем сина и нито една дъщеря, а много искал да има момиче. Най-сетне жената му дала отново надежда, тъй като очаквала дете. Родило се момиче. Радостта им била голяма, но детето било слабичко и дребно и затова трябвало да го кръстят веднага. Изпратил бащата един от синовете си бързо да донесе вода от кладенеца за кръщенката. Останалите шестима отишли заедно с него и понеже всеки искал да гребне пръв вода, изпуснали стомната в кладенеца. Изплашили се те, не знаели какво да правят и никой не смеел да се прибере у дома. Чакал ги бащата дълго време, но те не си идвали. Той загубил търпение и рекъл:

— Сигурно пак са се заиграли така, че са забравили за какво ги изпратих. Тези безбожни синове!

Изплашил се, че момичето ще предаде Богу дух, без да е кръстено, и в гнева си викнал:

— Да се превърнат в гарвани всичките!

Едва изрекъл тези думи и чул плясък на криле във въздуха, погледнал нагоре и видял седем черни като въглени гарвани да отлитат надалеч.

Проклятието се било сбъднало и родителите тъгували много за загубата на седемте си сина, но се утешавали донякъде с малката си дъщеричка, която скоро укрепнала и от ден на ден ставала все похубава. Дълго време тя не знаела, че имала братя, защото родителите се пазели да говорят за това пред нея, докато един ден чула случайно от хората, че е наистина много хубава, но е виновна за нещастията на седемте си братя. Момичето се натъжило, отишло при майка си и баща си и ги попитало дали наистина е имало братя и къде са те. Родителите не могли повече да премълчават истината. Рекли му, че такава била волята Божия, а неговото раждане било само невинна причина. Но момичето се терзало непрестанно и накрая решило, че трябва да избави братята си. Не намерило покой до деня, в който напуснало тайно бащиния си дом и тръгнало да се скита по широкия свят, за да открие братята си и да ги избави, каквото и да му струвало това. Не взело нищо друго със себе си, освен едно пръстенче — като спомен от родителите, един хляб, за да яде, като огладнее, една стомничка с вода — да пие, като ожаднее, и едно столче — да седне, като се измори.

Вървяло то дни наред и стигнало далеч, чак до края на света. Отправило се към слънцето, но то било много горещо и страшно и

ядяло малки деца. Побягнало бързо обратно и отишло при месечината, но тя била студена, страшна и зла и щом забелязала момичето, рекла:

— Мирише ми на човешко месо.

Побягнало момичето бързо и отишло при звездите, които го посрещнали приветливо и мило и всяка си седяла на свое столче. Зорницата се изправила, дала му едно пилешко краче и рекла:

— Без това краче не можеш да отключиш Стъклената планина, а в Стъклената планина са твоите братя.

Взело момичето крачето, увило го грижливо в една кърпа и поело отново на път. Вървяло, докато стигнало до Стъклената планина. Вратата била заключена и то поискало да извади крачето, но като разгърнало кърпата, тя била празна. Сестричето било загубило подаръка на звездите. Какво му оставало да прави сега? Искало да спаси братята си, а нямало ключ за Стъклената планина. Доброто сестриче взело един нож, отрязало си малкото пръстче, пъхнало го в ключалката на вратата и тя се отворила. Щом прекрачило прага, момичето видяло насреща си едно джудже, което рекло:

— Дете мое, какво търсиш тук?

— Търся братята си, седемте гарвана — отвърнало то.

Джуджето рекло:

— Господарите гарвани не са вкъщи, но ако искаш да ги почакаш, докато се върнат — влез.

После джуджето внесло яденето на гарваните в седем чинийки и седем чашки, а сестричето си взело по хапка от всяка чинийка и пийнало по глътка от всяка чашка.

Но в последната чашка пуснало пръстенчето, което носело със себе си.

Изведнъж чуло плясък на криле във въздуха и усетило полъх. Джуджето рекло:

— Господарите гарвани се връщат.

После гарваните влезли, поискали да ядат и пият и потърсили чинийките и чашките си. Но започнали да викат един след друг:

— Кой е ял от чинийката ми?

— Кой е пил от чашката ми?

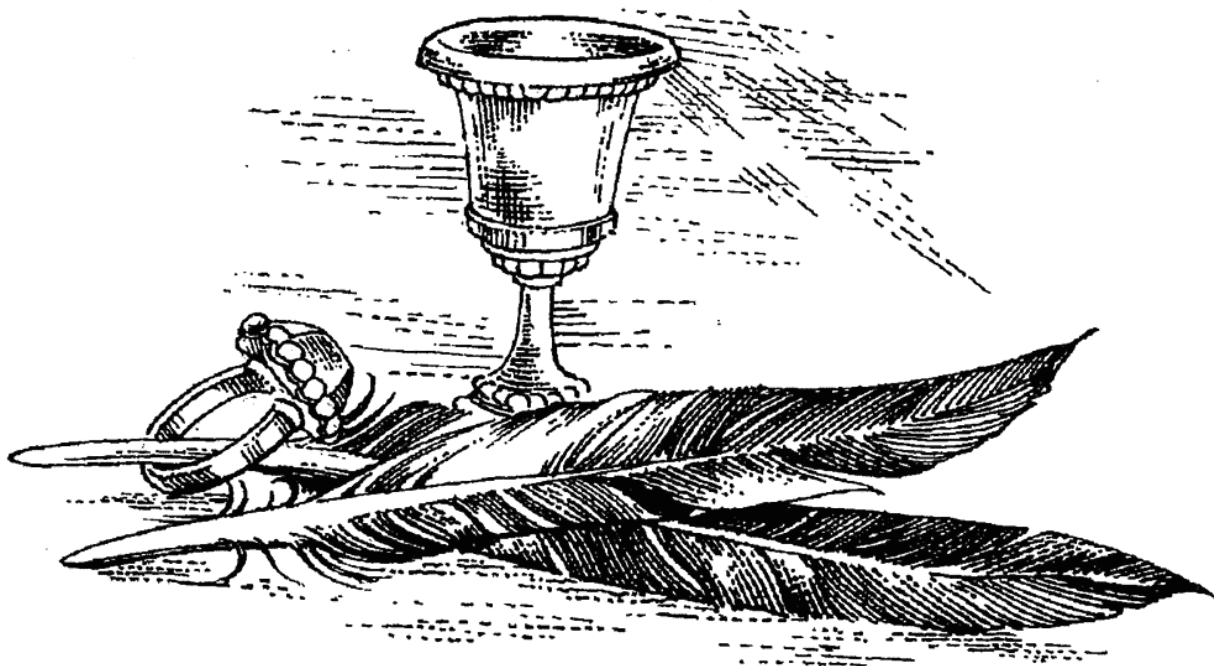
— Само човек го е направил и никой друг!

А когато седмият гарван изпил до дъно чашката си, отвътре се изтърколило пръстенчето.

Видял го той и разбрал, че е пръстен от майка им и от баща им и рекъл:

— Господи, дано сестричето ни да е тук, за да ни избави!

Щом чуло тези думи, момичето, което стояло зад вратата и ги слушало, излязло и в същия миг гарваните отново се превърнали в хора. Прегърнали се всички и се целунали и радостни поели към дома на родителите си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.